

[Socialministeren.]

Depressionstid, hvor man foretager Lønnedsættelser, er der ingen Grænser for denne Lønnedsættelse, man vil blive ved at haabe, at Niveauet gaar længere ned endnu. Det er den rene og skære Vej til Proletarisering.

Derfor kan man heller ikke sige, om Lønniveauet er nøjagtigt, som det bør være herhjemme. Det ved jeg ikke, det er der ingen, der ved. Men man kan aldeles ikke sige, at hvis Fagforeningerne gav Slip paa de Løntariffer, de arbejder under i Øjeblikket, vilde Samfundet aande lettet op, saa vilde Arbejdsløsheden høre op. Thi hvorledes er Forholdet i de Lande, hvor Tarifferne er langt lavere end her? De Lande, der har den største Arbejdsløshed — en Arbejdsløshed, der er langt større end her i Danmark —, har Lønninger, der ligger nede paa Sultniveauet, Lønninger, som man ikke en Gang fra Venstres Side vilde turde byde danske Arbejdere. Men hvad er saa de Argumenter værd, ærede Medlem?

Til den ærede Ordfører Hr. Ulrich skal jeg sige, at jeg beklager, at han fandt Anledning til i den Tale, som jeg troede var helt igennem saglig og alvorlig, at se blot et Udtryk for, at jeg ønskede at tegne et Billede af mig selv som et engleagtigt Væsen, der kun var optaget af at gøre alt muligt godt for mine Medmennesker. Jeg synes, at Diskussionen i Dag i øvrigt har været af den Karakter, at man kunde have været forskaaet en enkelt Gang for en saadan Bemærkning. Det er rigtigt, at jeg for saa vidt har mere af min Tid optaget af at gøre godt for mine Medmennesker end det ærede Medlem, men det kommer vel alene af, at jeg er Socialminister. Jeg gaar ud fra, at den ærede Ordfører Hr. Ulrich, til Trods for at jeg aldrig har kunnet opdage noget som helst engleagtigt ved ham, vilde gøre sig akkurat den samme Umage for at gøre det godt for de Medmennesker, det her drejer sig om, hvis han var Socialminister, uden at jeg af den Grund vilde betegne ham med Udtryk som dem, han brugte overfor mig. (*Ulrich*: Jeg er ikke sikker paa det). Jeg er heller ikke sikker paa det, men jeg haabede det.

Men det afgørende er jo ikke, om den ærede Ordfører fandt det nødvendigt at servere mig en Spydighed. Det af-

gørende er, om han tilsiger Forhandling, og det gjorde jo den ærede Ordfører, og det takker jeg ham for. Paa det rent saglige Grundlag, som virkelig foreligger efter den specielle Situation, som vi er kommet ind i, skulde det være muligt at kunne formulere de enkelte Lovbestemmelser saaledes, at man ikke fra nogen Side behøver at nære Frygt for Administrationen.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen vil jeg sige, at med Hensyn til Spørgsmaalet om Alimenter kan jeg ikke se rettere end, at, som § 3 er formuleret — at Kommunalbestyrelserne ikke skal, men kan eftergive denne Hjælp i Tilfælde, hvor vedkommende ikke har vist sig efterladende som Forsørger —, er der taget de Garantier, som man fornuftigvis vil tage. Jeg takker for øvrigt det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, ikke alene for hans Interesse for Socialreformen, men fordi han oplyste mig om, at der i meget vide Kredse her i Rigsdagen var en intensiv Interesse for den. Det vidste jeg nemlig ikke.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

C. O. Pedersen: Det synes, som om Socialministeren ikke er helt klar over, at vi havde en Arbejdsløshedslov, før vi fik den, vi har nu. Naar jeg sagde, at vi ikke havde Brug for den forelagte Arbejdsløshedslov, maa jeg erindre Ministeren om, at vi den Gang havde baade en Arbejdsløshedslov og en Hjælpekasselov, saa der var egentlig ikke nogen Nød paa Færde med Hensyn til Love. Dem var der ingen Mangel paa; Spørgsmaalet var bare, om de var tilstrækkelige. Nu siger den højt-ærede Minister, og deri er jeg enig med ham, at naar man skal forhandle og se at blive enig om Tingene, maa man almindeligvis gøre Indrømmelser fra begge Sider. Den eneste Indrømmelse, af dem Ministeren gjorde — og han gjorde flere Indrømmelser —, som han var betænkelig ved, var den, der tager Sigte paa Forhold, som Ministeren nu her søger at regulere ved en Lov.

Ja, Hr. Minister, det træffer sig meget uheldigt, for det var den Indrømmelse, der